

ADA CASTELLS

Vanessa Diffenbaugh

Ho té tot: intel·ligent, treballadora, empenedora, ha fet una novel·la on diu coses i que enganxa i distreu i, al damunt, la hi ha comprat la Fox per fer-ne una pel·lícula; el seu fill d'acollida ja va a la universitat, em diuen que té un home de bon veure, ella també és força guapa, parla amb molta simpatia i viu a Califòrnia. Ens rendim: hauríem de triar un bon ram per a Vanessa Diffenbaugh i llegir *El llenguatge de les flors* (Edicions 62 i Salamandra)

FOTO: QUIM PUIG

A.C. En el teu llibre hi ha dos reclams poderosos: el redescobriments del llenguatge de les flors de l'època victoriana i les famílies d'acollida de nens abandonats. Per on vas començar?

V.D. Per la Victòria, la protagonista. Jo vaig fer durant anys de mare d'acollida i tot aquell temps em vaig estar preguntant què em passaria pel cap si em trobés en la situació d'aquests nens.

A.C. Quina va ser la teva experiència?

V.D. Durant cinc anys vaig tenir un nen que ara ja en té vint i és a la Universitat de Nova York. Ell és part de la nostra família i no s'assembla gens a la Victòria: sempre connecta molt bé amb la gent.

A.C. La Victòria no suporta els altres. És una exageració?

V.D. No, ella no està basada en una persona en concret sinó en les dotzenes de criatures que he conegut en aquesta situació. Cadascuna d'elles és un món, però no he exagerat amb ella.

A.C. I tu series l'Elisabeth, la seva mare d'acollida?

V.D. Mira, en la primera redacció que vaig fer de la novel·la, l'Elisabeth era perfecta, absolutament divertida, pacient, justa... quan vaig acabar, vaig pensar que ella era la mare d'acollida que jo hauria volgut ser, així és que li vaig posar alguns defectes i ara sí que és més com jo.

A.C. Després de la teva experiència, quin consell pots donar als pares que es decideixen a tenir una criatura al seu càrrec?

V.D. Que aquests nens han de saber en tot moment que no seran tornats al centre d'acollida, facin el que facin, encara que siguin terribles. Aquesta és l'única manera de donar-los confiança en ells mateixos i en la nova família que tenen.

A.C. L'altre punt d'atracció

del llibre és el suggeridor llenguatge de les flors. Just en l'era de la comunicació, tu tries una manera de comunicar-se en vies d'extinció.

V.D. Sí, havia de ser així. Victòria només se sent a gust amb aquest llenguatge perquè primer pensa que és inqüestionable, que és segur, que el pot controlar. A més, sap que ningú no li pot replicar res. No hi ha discussió possible fins que arriba l'altre personatge que és capaç d'interpretar-lo.

A.C. Sí, el Grant, l'esperança.

V.D. Jo volia que les coses anessin bé perquè crec realment que hi poden anar. La gent pot canviar. És un llibre dur en molts aspectes perquè parla de l'abandonament, però ella és capaç de canviar la seva vida.

A.C. El llibre avança en el present de la Victòria adulta i en el passat de la Victòria nena, per què aquesta alternança?

V.D. Primer no era així. L'havia escrit cronològicament, des del naixement fins a la seva majoria d'edat, i la meva agent em va dir:

"Això és un desastre". Ella veia clar que el llibre havia de començar quan la Victòria fa els 18 anys. Li vaig fer cas i també em va dir que la Victòria nena havia de sortir, però no sabia ni com ni quan ni en quina mesura, així que vaig decidir fer-ho així.

A.C. Aquests paral·lelismes són ben complicats.

V.D. És cert. No ho tornaré a fer mai més. Ha estat difícil, però sabia que havia d'atrapar els lectors en les dues èpoques. He fet com seqüències que queden congelades i això m'ha permès fer el lipsis temporals que sinó no hauria pogut fer. Era clau trobar els moments que importaven i deixar de banda la resta.

A.C. Què és Camilia Network?

V.D. Camèlia vol dir *Poso el destí en les teves mans*. Quan vaig començar a promocionar el llibre pels Estats Units, em vaig adonar que molt poca gent sabia que el 25% dels nens de cases d'acollida, quan fan els 18 anys, es converteixen en *homeless*. Molta gent em demanava com podia ajudar per-

què això no fos així, i vaig crear aquesta xarxa d'ajudes.

A.C. Una pel·lícula del llibre ajudarà encara més a aquest projecte. Participes en el projecte del film?

V.D. Vaig sopar amb els productors per suggerir estrelles i directors, però jo no hi entenc gens. En això és el meu marit el rei de les idees. Ell ja tenia un càsting fet fins i tot abans de llegir el llibre.

A.C. Espero que al cinema no ens posin la Victòria com una noia guapa.

V.D. Això serà impossible. Jo no me la imagino especialment guapa i la veig sempre amb els cabells curts, però ja veuràs com això no podrà ser.

A.C. Tu hi creus, en el poder màgic de les flors?

V.D. No, i la Victòria tampoc. Aquest llenguatge li dona seguretat perquè pensa que és precís, però ella creu que el que fa realment efecte en la gent són els seus desitjos i el fet que siguin capaços d'exposar-los. *